

Otuz Dört Yıllık Boşluk

– Silüet · 10 Şubat 2020

Hacer-ül Esved gibi kara bir lokma yutup,
Şeytan diye kendimi taşıdığım doğrudur.
Bir anlık gaflet ile yeminimi unutup,
Düşünmeye yeniden başladığım doğrudur.

Düşünme, düşündükçe çöküşün başlayacak,
İradeni gaspeden ruhunu aç bırakmış.
Beyin ilerlese de kalp yerinde sayacak,
Sayacak zira insan kendine pek ırakmış.

Bu bir kısır döngüdür, hızını dünden alan,
Sen bir dünya değilsin; dünyada bir zerresin!
Ölüm kutlu hakikat, hayat koca bir yalan!
Madem keseceksiniz, bari kafamı kesin!

Anladım hakikatte insan değilmişim ben!
Ezkaza insan demiş, demiş yaftalamışlar.
Dik durdum zannettiğim yerde eğilmişim ben!
Başımda şeytanlaşmış kullar haftalamışlar.

Açın göğsümü açın! Gördüğünüz ne ola?
Ben açtım ve gördüm ki benden başka herşey var.
Daha dün adamlıktı; değişti mi parola?
Yıkıldı mı önüme ördüğünüz taş duvar?

Ve isyana direndim, kul olayım istedim.
Bir parça da kendimi sevmeye adanmıştım.
Kabardı içim, yandı, kıvrandı da sus dedim,
Yalandı, aslında ben isyana dadanmıştım.

Hey gidi koca dünya! Ölümde mi keramet,
Yoksa yaşadıkça mı yanıt bulur sualım?
Desem ki vakit geldi, gayrı kopsun kıyamet,
Oynatır mı yerinden gök kubbeyi muhâlim?

Sen güçlüsün, cesursun; başla deme yeniden,
Revân olduğum yola yeniden sürme beni!
Annelik yapma bana; verme meme yeniden!
Büyüme ne haddime, dostum güldürme beni!

Ben kendimi kaç defa doğurduysam boşuna,
Büyüttüğüm her "ben"de ayrı bir canavarlık...
Göğü sırtıma alsam gitmez senin hoşuna,
Sen çobansın azizim, benim işim davarlık.

Şöyle تنها bir mezar... Gök kara, toprak kara!
Arada bir mermeri kaldırıp bakacaksın.
Zaman ölü, mekan yok! Kabrini kazanlara,
Başını cehenneme daldırıp bakacaksın.